

Verjaardagsviering Pastorale Eenheid Clara van Assisi

Op zondag 29 oktober was de Sint-Pieterskerk goed gevuld voor de viering van de eerste verjaardag van onze Pastorale Eenheid Clara van Assisi.

Samen

“Zo pril nog,” zei Peter van Run in zijn welkomstwoord. Hij benadrukte hoe het sleutelwoord van deze viering “samen” was. Inderdaad: naast de parochiegemeenschappen van Turnhout en Oud-Turnhout werden ook andere entiteiten bij deze viering in de werking van de Pastorale Eenheid betrokken: de gevangenis, het ziekenhuis, de scholen, de verpleeghuizen,... Zeer duidelijk was ook de aanwezigheid van de Filipijnse en Afrikaanse geloofsgemeenschappen. Peter van Run verwelkomde ze in het Engels. Hij nam ook de gelegenheid te baat om kort de aard van een pastorale eenheid te verduidelijken. “Vroeger waren we als individuele parochies en andere geloofsgemeenschappen sterk genoeg om zelfstandig te functioneren. Onze bisschop Bonny vergeleek dit met de individueel glanzende bollen van het Atomium.” Hij benadrukte dat de Pastorale Eenheid geen middel is om tot fusies of overnames te komen. “Mogelijk zet het woord ‘eenheid’ mensen op het verkeerde been. De Pastorale Eenheid is het stelsel van verbindingen tussen de genoemde bollen van het Atomium. Het bindt wat eerst niet verbonden was. En zo gaan we onze toekomst in.” Vermits elke parochie en geloofsgemeenschap een eigen geschiedenis heeft, kan het motto enkel “eenheid in verscheidenheid” zijn.

De Gulden Regel

De viering werd voorgegaan door vicaris Wim Selderslaghs, geassisteerd door deken Lieven Sneyers, diaken Charel Verhoeven en pastoor Emmanuel Tomfiah. Het gelegenheidskoor was een levende illustratie van het reeds genoemde sleutelwoord “Samen”. Het was namelijk samengesteld uit verschillende parochiekoren van onze pastorale eenheid. Dirigent Jo Suykerbuyk slaagde erin om eenheid te brengen in deze verschillende koren. Nogal wat aanwezigen zongen mee uit volle borst zodat de Sint-Pieterskerk gevuld werd met muziek en zang, een feestelijke viering waardig. In zijn homilie ging Wim Selderslaghs in op de vraag “Wie is mijn naaste, die ik moet beminnen als mezelf?” Dit zijn alle mensen naar wie God omziet: vreemdelingen, weduwen, wezen, of samengevat, kwetsbare mensen. Wat Wim “de Gulden Regel” noemde – behandel anderen zoals je zelf wil behandeld worden – moet onze maatstaf worden. Zonder het met zoveel woorden te zeggen, was hier meteen de hele programmaverklaring voor onze pastorale eenheid. “Bemin uw naaste als uzelf”, is het tweede gebod. Wim herinnerde er ons aan dat we het eerste gebod niet mogen vergeten: “Bemin God met heel uw hart, heel uw ziel en heel uw verstand”. Voor de joden is het hart de plaats van de herinnering. Het is belangrijk dat we niet vergeten dat God ons eerst heeft bemind, en dat onze liefde voor God een antwoord is op de eerste stap, die Hij heeft gezet. Wim herinnerde er ook aan dat “Liefde een werkwoord” is en dat deze liefde voor God ons iets te doen geeft, nl. onze naaste beminnen als onszelf...

Multicultureel

Bij de voorbeden kwamen mensen uit de Filipijnse en Afrikaanse gemeenschap aan het woord in hun eigen taal (de Nederlandse versie stond in het tekstboekje). Ook bij de offerande brachten zij allerhande gaven naar het altaar. In zijn dankwoord op het einde van de viering, zou Dirk Godecharle zeggen hoe de aanwezigheid van deze geloofsgemeenschappen aan deze viering kleur gaf, in alle mogelijke betekenissen van het woord.

De vredeswens werd zo ook een levendig en multicultureel gebeuren.

Tijdens de viering zaten alle nog actieve (al dan niet gepensioneerde) priesters van onze pastorale eenheid in het koor evenals de Filipijnse priester, samen met de diakens en

pastorale werk(st)ers. Het was indrukwekkend hoe zij allen gezamenlijk de zegen zongen en gaven aan de aanwezige gelovigen.
Die gingen met een dankbaar gevoel weer naar huis, naar hun eigen parochies en geloofsgemeenschappen om verder te werken aan deze “eenheid in verscheidenheid”.

Fred Vanderpoorten